

UMETNOST RECITACIJE

Rapsod, ki poje o davnih dneh in ljudeh...

Pravljničar, ki baja o neznanih deželah...

Trubadur, ki z brenkanjem na plunko spremlja zgodbo o junaku...

Prvi recitatorji — vsi trije. Daleč prej kot pa je pisana beseda dokument zgodovine. To so početniki recitacije. Nezavedno. Ni umetniškega teženja v njih nastopanju. Ja pa že prvi vzgon, ki pozneje vodi v — umetnost govornje besede. Je hkrati tudi to, kar je za gledališko umetnost samo bistveno: podzavestno prikazovanje povedanega; dejanje, ki raste iz besede; igranje notranjega razpoloženja, čustva — po besedi. In kar je najgovornejše: ne sami sebi, marveč občinstvu. Ni gledališča brez občinstva. Ni recitacije — brez občinstva.

Beseda. Govorjena. Ne napisana. Umetnost govornje besede, ne umetnost napisane, ki je umetnost pisateljeva. Pesništvo, v vseh oblikah in odtenkih: zato tudi — pesništvo se ne rodi samo po sebi, marveč iz recitacije; se pravi — po prvih pevcih, ki so hkrati recitatorji.

Je umetnost govornje besede samostojna umetnost? Ali je samo pomoček v celokupni zgradbi gledališke umetnosti?

Gledališka umetnost je celota. A te celote ni, če ni dveh osnovnih prvin, ki sta vsaka zase spet celota: umetnost govornje besede — recitacija; pa umetnost molka — pantomima. Obe skupaj skladno ubrani v eno samo celoto, ki ju barva dramska igra, ne kot nova tretja prvina, marveč samo kot zlahetni nadih, gradita celoto, ki je — umetnost gledališča.

Umetnik govornje besede je nujno igravec. Igravec, ki mora biti hkrati tudi umetnik molka — pantomime. Ne moremo ju ločiti. Drugo brez drugega je mrtev stvor. Drugo z drugim povezano je živost, igra, po moči igralčeve umetnosti. To je nujnost igralčevega ustvarjanja. A kot sta si beseda in kretnja v nenehnem spremenljivem ravnovesju, takisto tudi igralčeva umetnost z ubranim teženjem k celoti nenehno niha med besedo in kretnjo: zdaj je kretnja vrh, zdaj spet beseda. Če kretnja sama — je mimos, če beseda sama — recitacija.

Naš večer naj pokaže umetnost govornje besede, recitacijo. Kretnja se bo tokrat podredila besedi, ker bo beseda po moči igralčevi segla na vrh. Beseda bo govorila sama po sebi, kretnja ji bo v pomoček za višji izraz, bolje: kretnja bo njen odmev v prostoru.

Rapsod, pravljničar, trubadur — recitator. Pesnik po moči govornje besede, ki gledalca-poslušalca iz vsakdanjega sveta prestavlja v višji, zlahnejši svet domišljije in čiste resnice. Tja teži, tja hrepeni, tja se pné človek k svojemu Stvarniku, ki je Beseda, večni Lógos. Ta sposobnost človekovega poustvarjanja po moči, ki mu je po Milosti dana od zgoraj, je edinstvena odlika resničnega igralca, je njegova umetnost. Z njo živi in živi v njej in jo daje drugim. Ne more se ji odtegniti, kot se poet ne more odtegniti svojemu petju.

—nj.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Gledališki odsek

Sedmi kulturni večer

v soboto dne 17. avgusta ob pol 8 zvečer
župnijska dvorana v Ramos Mejía

UMETNOST RECITACIJE

Posébnih vabil ni.

Igravec ima samo eno možnost, da poustvari pesnikovo stvaritev: da pesnitev s svojo besedo govori in da jo hkrati igra. Res je to najtežja spoznavna sposobnost, a je v gledališki umetnosti prva in najvišja: pravimo ji — recitacija.

Louis Jouvet, Témoignages sur le théâtre, 1950.

Skrajna levica gledališče umetnosti je umetnost kretnje — čista mimika; skrajna desnica pa je umetnost besede — čisto govorjenje.

Dve vrsti besede sta — pisana in govornja.

Govornja beseda je mnogo starejša od pisane. Ima starost Boga samega. Je BESEDA.

Gledališka umetnost se po svojem bistvu poslužuje govornje besede. Da je pa stoletja ne uničijo, jo hranijo zapisano. A v trenutku, ko jo dramski pesnik ustvarja, mora ustvarjati ne napisano, marveč govornjo besedo.

Igravec ne sme predstavljati pesnitve, a samo preprosto povedati je tudi ne sme. Igravec se mora pri recitaciji sprostiti v svojsko ustvarjalno vzdušje, ki mu pomore, da pesnitev prav pove. Biti mora v posesti nekšne posebne milosti, do katere se je vzpel po lju-bezni.

Jean-Louis Barrault,
Reflexions sur le théâtre, 1949.

Deseta prireditev 1957
Sedmi kulturni večer
v soboto 17. avgusta
točno ob pol osmih zvečer
na odru župnijskega salona
v Ramos Mejía
gledališki nastop

UMETNOST RECITACIJE
Večer je v okviru Gledališkega odseka.

Enajsta prireditev 1957
Osmi kulturni večer
v soboto 24. avgusta ob 7 zvečer

KONCERTNI NASTOP
V okviru Glasbenega odseka.
Dvorana v kolegiju Santa Rosa,
B. Mitre 1655, Capital

I Z Š L O
France Papež :

OSNOVNO GOVORJENJE
poezije.

V TISKU:
Stanko Kociper :
IN SVET SE VRTI NAPREJ
Roman, okr. 400 strani.

naši večeri

AVTONOMISTIČNA IZJAVA IZ L. 1921

Šesti kulturni večer je bil v okviru Zgodovinskega odseka in sicer je bilo na sporedu predavanje, ki ga je iz Pariza poslal akad. Fran Erjavec. Avtor je znan slovenski publicist in je že v domovini posameznim obdobjem slovenske novejšje politične zgodovine posvetil precej publikacij. V zamejstvu nadaljuje s tem delom in je v zadnjem času zbudilo pozornost široko zasnovano delo o koroških Slovencev, ki izhaja v podlistku v celovški Kroniki, vendar sta tega dela že dva dela izšla v knjigi (glej kritičen prikaz v Meddobju III/3-4). Erjavec sodeluje še pri drugih slovenskih publikacijah v zamejstvu, kot ustvarjalni član zgodovinskega odseka Slov. kult. akcije pa je za letošnje kulturne večere pripravil razpravo Avtonomistična izjava slovenskih kulturnih delavcev l. 1921. Na kulturnem večeru dne 27. julija sta jo prebrala gg. Miha Smersu in Marijan Marolt.

Med podpisniki izjave v letu 1921 je bil tudi Fran Erjavec. Še več: poleg Abditusa — Albina Prepeluha in dr. Dragotina Lončarja je bil on njen urednik in zbiralec podpisov. Sicer je še precej njenih podpisnikov med živimi (podpisalo jo je 45 kulturnih delavcev), vendar je le E. mogel najbolj točno in zanesljivo podati sliko tedanjih razmer v slovenski politiki.

Razpravo je zajel zelo široko in je iz zgodovine skušal podati oris razvoja borbe slovenskega naroda za svoj jezik in obliko političnega življenja. Opisal je usodo borbe za zedinjenje slovenskega naroda, omenil načrte za federalno ali avtonomistično povezavo ozemlja v skupno enoto. Obširno se je nato ustavil ob dogodkih, ki so spremljali izbruh prve svetovne vojne in navajal podrobnosti v zvezi s pripravami Majske deklaracije. Po avtorjevem mnenju so njeni avtorji mislili predvsem na čim tesnejšo povezanost s Srbi in Hrvati v enotni državi, ki bi morala biti močna in trdna na znotraj zgrajena. V glavnem je Erjavec to delo spremljal v tedanji slovenski socialistični stranki, kjer se je pridružil skupini mladih, ki sta jih vodila Prepeluh in dr. Lončar. V stranki je potem prišlo do trenj in ponovnih razkolov, dokler se skupina mladih l. 1921 ni odcepila od stranke. V stranki se skupina ni mogla uveljaviti v glavnem glasilu (Naprej), zato so ustanovili svojo revijo Naši zapiski, kjer je bil E. urednik, ki je dejansko vodil vse uredniške posle poleg ostalih dveh urednikov Prepeluha in Lončarja.

Dogodki so med tem šli svojo smer, in se je v Sloveniji razmahnilo avtonomistično gibanje, ki ga je vodila Slovenska ljudska stranka. Skupina okoli Naših zapiskov se je mislila po odcepitvi od soc. stranke nasloniti na SLS in v njo tudi stopiti. Še poprej pa je bilo sklenjeno v reviji objaviti posebno avtonomistično izjavo slovenskih kulturnih delavcev. Med glavnimi podporniki publikacije take izjave je bil vseuč. prof. dr. Ivan Prijatelj, svoje nasvete k njeni končni redakciji pa so dajali še drugi (Aleš Ušeničnik).

Izjava je vzbudila mnogo odmevov in pristaši centralistične ureditve države so jo seveda začeli takoj napadati in jo proglasili celo za "intrige klerikalcev". Vendar meni E., da je bila izjava tista, ki je mnogo prispevala k razjasnitvi pojmov in postavila naš problem v novi državi na trdnejšo podlago.

Avtor je nato med podpisniki orisal nekaj ostrih in zanimivih potez glavnih osebnosti tedanjega slovenskega kulturnega življenja, ohranil je marsikaj za našo zgodovino. Škoda le, da je bilo predavanje tako obsežno, da zaradi pozne ure debata ni bila več mogoča.

obrazi in obzorja

"Osnovno govornje" je eno od del, ki so l. 1955 prejeli božično nagrado. V presledku od tedaj do izida v teh dneh je zbirka še zorela in prikazuje, kje se pesnik sedaj nahaja. Prav tako kot obe drugi nagradjeni deli (Jurčecovo in Simčičevo) je tudi Papežev nastalo po oploditvi domače tradicije s pelodom, ki polni nemirno ozračje sodobne in polpretekle književnosti velikega sveta. Avtor je vztrajno študiral, resno delal in meditiral o tujih in svojih dognanjih. Nazori o umetnosti in življenju so dobili tisto prepričljivo silo, ki jo nudi njihov tesni stik z najbolj intimno mislijo, z globinami duše. Seveda to ne pomeni še dokončne podobe: pot je dolga in aktivni notranji človek se polni "s pripravami za veliki končni nemir". Pesnik je pač dosegel določeno višino, njegov pogled sega v globino in v daljavo, tudi drugim ljudem v orientacijo in upanje. Kam bo še prišel in kdaj? On sam čuti zdaj, da "prava vednost in moč izhajata iz poti navzgor in navzdol, mimo množice stvari in odpadajočega listja". Tudi se ne vara glede varnosti in miru, ki sta mu večkrat darovana, kajti "bodočnost in bitje sta kakor gora, kjer je smrtni boj že reševanje in priprava na moč". Vendar ga včasih preseneti, "da more biti življenje po zmagi tako težko, izpreminjanje v mir tako negotovo".

To, kar nam je na tej postaji poklonil in za kar smo mu hvaležni, je tipična filozofska lirika, bolj: lirika metafizike. Pri nas je tega bore malo. Človek se spomni na Kocbeka, na Vodnika, na Jarca. Še bližji je Papežu brez dvoma Eliot in pa filozofi Kierkegaard, celo Hegel, predvsem pa Heidegger, veliki lovec bitja. Tudi na Nietzscheja spominja večkrat slovesna dikeja in nekateri strastno prizadeti prebliski (n. pr. zaključni, močno podčrtani verzi zbirke o pravem razmerju do življenja, "ki je: ... upor in stalno vračanje — eno samo veliko ponavljanje in začetek").

Papeževa poezija je razved (— tako je poimenoval prvo od osrednjih dveh pesmi v zadnjem delu zbirke —) ob stvareh, ljudeh in času in to troje so naslovi delov, v katere je knjiga razdeljena in katerih vsak vsebuje osem pesmi. Kam se obrniti? "Tu je višina poletja, tu so stvari v svojih določenih položajih; izpolnjujejo prvotno praznino in mir. Tu je vse, kar je potrebno za sestavo mojega sveta: oči, urejenost besed, načrti, hitenje, srečanje v domu, namišljene in stvarne podobe. "Pesnik se bori za podlago v bistvu stvari, v človeški biti in v večnosti. Eksistenčno gradivo za to borbo mu dajejo pretekla vojna in revolucija ter spoprijem be-

¹ Sintetično je obdelana ta tema v "Črnomlju".

guncev s stvarnostjo Zapada. Problematika le-tega² ga nekekrat žene prav v njegove korenine v tiki. Tako se pesnikov boj pretvarja v reševanje celega našega občestva (duh občestvenosti je močan; večkrat izražen v 1. osebi množine —) in vedno bolj številno lonirje sodobnega človeštva, iskanje tega načina življenja, pravilnega odnosa do stvari in stvarstva, životvornega razmerja med ljudmi, obogatitve ranja in zanesljivih ciljev izven pesnika in družbe. Odtod je deloma pometi na prvi pogled čudaški naslov: pesnikova misel in intuicija kaže prostosti, zdravju, pa se odkrije kot tvo življenja: "Ob meni je vse tiho, s preko časa in od krivajo pravo glob trenotkov. Življenje je govornje — vseh strani: po besedah, ki jih sprejamo, je vse naše čutenje, delovanje mišljenje³ vredno in večer, ki prihaja lep in umirjen. Temu sledi naše o varjanje..."

Cilj, kot ga pesnik tu slika, je še večkrat naznačen (n. "Radostno je čakanje končne jasnosti in počitka." — "...cilj... mirnega, božjega." "Cilj naših poti je zblizanje z jasno in resnico, s stvarnim pomenom sed in dejanj."), stalno pa je navzgor svojo privlačnostjo in usmerjevalno. Pod njegovim toplim sijajem do te težave rešitev in pot vrednost. Tej je posvečena osrednja pesem v drugem delu ("Na poti"). Tu so zbrani glavni motivi Papeževih meditacij; čilni za zbirko, zato citiram kar po vrsti: "Čas in pot so občiščevanje... Vse je kot tema in svetla: nastajanje ene iz druge in izgubljene v nas. Pomen naših poti je sprejevanje; sprejemanje, izgubljenja in naša; svetlosti vožnje in vsak dan znova, ne vračanja na nepravilne gnusne oblike... L napotil iskat besede zdravja in svetlobe; ter se predal z uživanjem čakanja; svetlobe, ki se pojavi lahko zdaj na obzorju." Izpopolnitev dobé moševanja ("Samo se je v nujnosti reševanja"), katere

² Posebno uspelo združenje poetičnih dognanj in naravnih programatičnih filozofskih dognanj v pesmi "Zapad". Motto iz Ovida je mislil enak vodilni misli v letošnjem Papeževem velikonočnem govoru.

³ Ta vrstica filozofije je prevarila cenozuro pesnika!

poročamo

DORE OGRIZEK V BUENOS AIRESU

Te dni se je mudil v Buenos Airesu g. Dore Ogrizek, ustanovitelj in lastnik znane francoske založbe ODE v Parizu. Založba si je ustvarila svetovni sloves s svojimi turističnimi publikacijami. Velika novost Ogrizkovih izdaj je bila v tem, da to niso bili več navadni turistični vodiči, ampak prave literarne in kulturne historične študije držav in narodov. Glavna njegova zbirka "Le Monde en Couleurs" je bila pravi dogodek na pariškem in svetovnem trgu in še danes, skoraj da deset let po njeni ustanovitvi med publikacijami te vrste v svetovni literaturi nima tekmeča. Prispevki v knjigi niso statistične ali zemljepisne in zgodovinske študije o deželi — vsaka knjiga skuša podati duhovni in idejni profil dežele in ljudstva. Zato pišejo svoje vtise o deželi pisatelji in pesniki, ilustracije v knjigi so galerija stvaritev slikarjev in umetnikov dotičnega naroda. V tej zbirki je izšlo dosedaj 21 držav; obdelana je bila tudi že Jugoslavija in v njej je bila izčrpno in bogato obdelana tudi Slovenija.

ga obe sestavini sta v drugi pesmi dovolj jasno podani: "...priprava na milost je še mogoča in predvsem to: v bogastvu zemlje, morja in neba je mogoče bojevanje".

Rezultat, ki je pesniku posebno drag in je obenem glavni vtis, ki ga zapusti zbirka, je neka razumna umirjenost, potrpežljiva dobrohotnost, vdanost stvarnosti. Tak je tudi stil: vztrajno grebenje v smeri proti osrčju, pri čemer se avtor poslužuje zlasti dveh orodij: nizanja ugotovitev, grajenja s pojmi iste vrste (n. pr.: "Misli počivajo med spomini na smeh in domačnost, hranijo se v delu in grajenju, v potrpežljivem čakanju"), ali pa dialektike, s katero dosega učinke celotnosti, nasičenosti, gotovosti — prav tako kot s prvimi sredstvom (v tem je brez dvoma tudi mojstrstvo!). Tako razpenja duha med polirušenje, upanje — tesnoba, odhajanje — vračanje, delo(vanje) — potrpežljivost in čakanje, tema — svetloba). Razumljivo je, da na ta način ni pregraj med posameznimi pesmimi, ne med tremi deli knjige. Tudi odtod je upravičen naslov Osnovno govornje. Vsebinska tega govornjenja pa so osnovne ideje, zato je izražanje nujno abstraktno, le sem in tja ozaljšano z razpoloženskimi toni. Umetnosti daje Papež zelo važno nalogo in to opraviči že s pričujočo zbirko. Ali ne bodo tudi takega, ki prihaja od izvenestetskih področij, premagala mesta, kot sta naslednji: "Preteklost, sedanjost in prihodnost so vsaka zase samostojno in polno življenje, vendar negotovo in odvisno od našega upanja in vere", — ali pa: "Življenje je, ko vidi eden drugega, ko srce sliši srce, ko človek govori drugemu, misli nanj in ga razume. V tem je najdenje brezkončnosti, razpete med eno ljubezen in drugo?"

Alojzij Geržinič

odmevi

"Ameriška domovina" je v svoji številki z dne 21. junija objavila uvodnik pod naslovom "Pravica do drugačnosti". V članku poroča o predavanju dr. Milana Komarja na kulturnem večeru Slov. kult. akcije v Buenos Airesu in pravi:

"Dr. Milan Komar je v okviru "Naših večerov" Slovenske kulturne akcije v Buenos Airesu v Argentini razpravljal o vzorih in trenjih med ljudmi in prav posebej med slovenskimi izseljenci. "Glas Slovenske kulturne akcije" je prinesel iz te razprave tale kratek izvleček, ki lahko služi vsem, ki se za tovrstna vprašanja zanimajo kot odlično vodilo in izhodišče." Potem list ponatiskuje poročilo "Glasa".

REDNO IZHAIJANJE NAŠIH PUBLIKACIJ MORE OMOGOČITI LE REDNO PLAČEVANJE NAROČNINE IN ČLANARINE!

kronika

Velik uspeh je doživel akad. slikar *Milan Volovšek*, ki se je ta mesec udeležil umetniške razstave *Estimula de Bellas Artes* v *Ramos Mejía*, v tretjem "zimskem salonu". S svojimi kiparskimi deli je dosegel g. Volovšek, vodja našega umetniškega odseka in profesor na naši umetniški akademiji izredno priznanje edinega odlikovanca z diplomom in srebrno, nalašč zanj opremljeno kolajno. Ne moremo drugega doprinesti k temu odlikovanju kot da mu iskreno častitamo.

doma in po svetu

— Gojenci Visoke umetnostno-obrtno šole v Pragi so poslali ljubljanski univerzi v dar knjigo "Česka malba goticka", ki je bila prvotno namenjena velikemu slovenskemu arhitektu Jožetu Plečniku za njegovo 85. obletnico rojstva. Uvod knjige ima posebno posvetilo bivših učencev svojemu pokojnemu učitelju arh. Plečniku v Pragi. Tako naslavljajo na svojega učitelja njegovi bivši učenci tudi naslednje besede: "...Če bi nas bili Vi vzgajali k ponosnosti, bi rekli, da smo ponosni na to, da smo Vaši učenci, a ker sta nas Vaša modra vzgoja in Vaš vzgled vodila k ponižni skromnosti, smo za ta večni dar usodo samo hvaležni."

— Slovenski slikar iz Trsta *Lojze Spacal* je v maju razstavljal v Parizu in sicer v eni izmed vodilnih galerij "Rive gauche". Kritike so bile zelo ugodne. Osrednja državna italijanska galerija "Galleria dell'arte moderna" je že kupila dve Spacalovi sliki. Slikar je letos obhajal svojo petdesetletnico.

— Ljubljanski festival bo letos peti in je po svojem sporedu postal že tako znan, da privablja tudi mednarodno publiko. Glavna prireditev bo letos izvajanje nove slovenske opere "Hlapec Jernej", ki

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Župnijski salon v *Ramos Mejía*,

sobota 17. avgusta 1957

točno ob pol osmih zvečer

Sedmi kulturni večer z gledališkim nastopom

umetnost recitacije

Besedilo je iz odlomkov del naslednjih avtorjev:

sv. pismo, sv. Francišek Asiški, Francé Balantič, Ivan Cankar, Paul Claudel, Tine Debeljak, A. Silvio Novaro, Ivan Pregelj, Francé Prešeren, Oton Župančič.

Igra, režija in scena — Gledališki odsek.

Vstopnina za nečlane \$ 5.—

jo je skomponiral *Matija Bravničar*. V Narodni galeriji bo razstava del baročnega avstrijskega slikarja *Kremser-Schmidta*. V okviru festivala bodo nastopili tudi slovenski pevski zbori iz *Koroške* in *Primorja*.

— V Združenih državah deluje 950 knjižnih založb. V *New Yorku* ima svoj sedež 400 založb. Knjige za mladino izdaja 150 založb, 140 zalaga knjige za šole, 113 založb izdaja knjige verske vsebine, 105 založb ponatiskuje ljudske izdaje in 76 zalaga knjige literarne vsebine (romane, poezije in eseje). Knjižnih literarnih nagrad razdelijo letno 120.

— Največja tiskarna na svetu je v Združenih državah v *Hannovru* v *Pensilvaniji*. Podjetje ima lastne gozdove lesa, papirnice in tovarne za tiskarske stroje in domače dele. Tiskarna v *Hannovru* ima lastno letališče, svoj železniški kolodvor in svoj poštni urad v posloplju tiskarne. Tiska samo tiste knjige, katerih naklada presega 200.000 izvodov. Papir prihaja v tiskarno na desni stra-

ni poslopja, na levi je izhod in prihajajo tja knjige po verižnem sistemu že zavite in z naslovi naravnost v poštne vreče.

— Predsednik Narodnega sveta *koroških Slovencev* dr. *Joško Tischler* je napisal knjigo "Die Sprachenfrage in Kaernten vor hundert Jahren und heute". Delo je vzbudilo v mednarodnem svetu veliko zanimanje in je bilo razposlano v glavnem univerzitetnim knjižnicam v Evropi in Ameriki. Profesor slavistike na univerzi v *Muenstru* je sporočil avtorju, da bo delo podrobneje obdelal v znanstveni reviji *muensterske univerze*.

— Založba *Mladinska* knjiga v *Ljubljani* je izdala *Litovske pravljice*. Iz rusčine jih je prevedla *Marija Kmetova*, ilustracije pa je napravila *A. Lampetova*. V isti založbi je izšla tudi knjiga *Maurica Herzoga: Anapurna*, prevod pa je oskrbela *Lilijana Avčim*.

— Slavistični institut graške univerze je ob binkoštnih praznikih napravil izlet v slovenske predele *Koroške*. Študijska potovanja so se udeležili tudi profesorji slavistike na *dunajski univerzi*. Potovanje je bilo pod vodstvom voditelja graškega instituta, prof. dr. *Matla*, slavista, ki uživa mednarodni sloves. Na binkoštni ponedeljek so bili v *Bistrici* pri *Zilji*, kjer so si ogledali tudi števhanje. Vsi udeleženci so bili prav zadovoljni z vtisi in so izjavljali, da bodo ugotovitve plodnosne in uspešne za vse, ki se zanimajo za slavistiko.

— *Tržaški slovenski pisatelj* *Alojzij Rebula* je izdal zbirko novel "Vinograd rimske cesarice." Dosedaj objavljene kritike navajajo, da je to dosedaj najboljšje delo tega pisatelja.

ŠTEVILKE DOKAZUJEJO

da se Slovenska kulturna akcija lahko ponaša z zelo solidnim kadrom članov in naročnikov, kar zadeva plačevanje članarine in naročnine. Vzemimo za primer *Argentino*: člani in naročniki naše ustanove nam dolgujejo za l.:

	1954	1955	1956	1957
na članarini	100.—	520.—	2.150.—	3.210.—
na naročnini	215.—	2.900.—	30.000.—	

Kot je videti, je iz preteklih let ostalo le še prav malo neporavnane. Povsem se zanesemo, da bodo naši člani in naročniki tudi za tekočo poslovno dobo vestno izpolnili svoje obveznosti napram ustanovi!

Potreba pa nas sili, da lepo prosimo vse one, ki količkaj zmorejo, da nam takó članarino kot naročnino čim prej plačajo, tudi že za tekoči letnik. Zelo bomo hvaležni za to razumevanje in prijaznost!